

*Ancora nepieritoare
a dragostei*

JANETTE OKE
LAUREL OKE LOGAN

*Ancora nepieritoare
a dragostei*

Seria Cărțile speranței, vol. 3

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 2022 Janette Oke și Laurel Oke Logan
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Unfailing Love*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Ancora nepieritoare a dragostei

de Janette Oke și Laurel Oke Logan

Copyright © 2022 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Ancora nepieritoare a dragostei / Janette Oke, Laurel Oke Logan ; trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2022

ISBN 978-606-732-226-2

I. Oke, Logan Laurel

821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea și corectura: Mirela Ștefan

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Cu dragoste, prețuire și respect,
dedicăm această carte părinților adoptivi de pretutindeni,
femeilor și bărbaților care și-au sacrificat
de bunăvoie viețile de dragul copiilor aflați în dificultate.
Știm că Dumnezeu vă vede pe fiecare dintre voi.
Ne rugăm să primiți curaj și răbdare,
înțelepciune și pace, chiar și în cele mai dificile zile,
făcând voia lui Isus în aceste vieți prețioase.

Cuprins

1. Dispăruți	9
2. Lemuel.	23
3. Ben	32
4. O sâmbătă lungă	42
5. Compătimire.	52
6. Cina cu tata.	64
7. Duminică.	76
8. Miza crește	88
9. Luni	99
10. Drumuri lăturalnice.	110
11. Zbatere	122
12. Surprize	144
13. Intersecții.	155
14. Vânați.	165
15. O piedică neașteptată	176
16. Șoc	184
17. Descoperire.	195
18. Acomodare	204
19. Nou teritoriu.	216
20. Înaintare	227
21. Relații.	239
22. Conversație.	250
23. Confuzie	258
24. Calgary	272
25. Concluzii	285
26. Acasă	297
Epilog.	314
Despre autoare	329

Capitolul 1

Dispăruti

Lemuel se împletici în întuneric, ridicându-și gulerul hainei ca și cum asta ar fi putut cumva să împiedice stropii de ploaie să-i pătrundă până la piele. Nu reușea să înțeleagă cum puteau cei doi din fața lui să înainteze fără ezitare prin noaptea furtunoasă.

Nu pot s-o fac! E o nebunie.

— Freddie, strigă din nou Lemuel, ușor scâncit de data asta. Haide, Freddie. Așteaptă!

— Nu mai așteptăm, răsună răspunsul laconic de undeva din față. Nu te-o chemat nimeni. Așa că, dacă vii, ține pasu'.

În timp ce trecură în grabă pe lângă lunga alee ce ducea spre ferma Thompson, căminul său de o jumătate de an deja, Lemuel se opri preț de o clipă. Încercând să se gândească rapid la toate urmările acestei decizii, se trezi gâfâind puternic. Era aproape convins că ar trebui s-o zbughească spre siguranța căminului său și să dea alarma în loc să înainteze fără o direcție clară. Poate că mai era încă timp să cheme ajutoare și să-i prindă pe fugari înainte ca aceștia să fi ajuns prea departe.

Făcu o grimasă, frustrat. *Da' nu-i treaba mea să pârăsc pe nimeni. Nu sunt copil mic. Am aproape cînșpe ani, Sunt destul de matur. Și nu sunt un pârâcios.* Pentru Lemuel, aceasta fusese una dintre regulile cel mai greu de înțeles și respectat din curtea școlii. Oricât de frustrant fusese Freddie la școală, după ce li se alăturase în ultimele două luni ale anului, Lemuel se hotărâse să nu-l denunțe

autorităților – nici măcar domnișoarelor Lillian și Grace – și nici domnului Waldin, care îl supraveghea. *Așa că tre' să rămân cu el. Să-l conving să se întoarcă acasă. Să mă asigur că nu intră în necazuri mai mari. Domnul Thompson, adică tata, a spus că nu-i plac bârfitorii. Așa că o să-i urmăresc până când reușesc să-mi dau seama cum să-i întorc din drum. Până dimineață, poate că totul se va termina.*

Cu inima grea, Lemuel ieși din nou pe drum. Silueta casei sale se pierdu în ceața întunecată a furtunii, pe măsură ce se îndepărta.

— Ce prostie, protestă el din nou, de data asta cu voce tare.

— Liniște, îl muștrului fata aflată lângă Freddie. Vorbește mai încet și nu fă niciun zgomot, altfel ...

Lemuel își stăpâni impulsul de a-i da o replică usturătoare. Învățase deja că era inutil să facă asta când era vorba de fată. Va trebui să-l convingă pe Freddie să-și vină în fire cumva. Miss Tilly probabil că punea mâncarea pe masă în clipa asta. Lemuel își apăsă mâna pe stomacul gol și bombăni ca pentru sine. Pășii mai repede, pentru a nu rămâne în urmă.

— Tata va sosi mâine. Și totul se va schimba.

Lillian rosti cuvintele șoptit, în timp ce se îmbrăca pentru a-și primi musafirii la cină, tremurând în dormitorul de la catul de sus. O furtună timpurie de vară cobora dinspre munți. Apucându-și fusta obișnuită de lână gri din cârligul din spatele ușii, își vârî cu grijă picioarele în ea, o trase în sus și o fixă în jurul taliei. Apoi, vârându-și brațele în cea mai bună bluză cu imprimeuri, ce prezenta în mod clar semne de uzură, Lillian o aranjă și netezi hainele cum se cuvine, trăgând un pulover călduros peste toate.

— Tata o să aducă cu el restul hainelor mele. Asta-mi va fi de mare ajutor.

Încă se întreba de ce nu trimisese bagajul ei înapoi după ce devenise clar faptul că, în cele din urmă, n-avea să i se alăture în Țara Galilor. Să fi fost vorba de o decizie de ordin practic, așa cum susținuse el, gândindu-se că exista pericolul ca garderoba

ei să se piardă undeva pe drum? Sau poate fusese doar încăpățânană? Adevărul era că tata putea fi foarte categoric în deciziile sale. *Nu-i nimic, m-am descurcat și fără toate acele haine.*

Își plimbă privirea în jurul camerei cu un oftat. Tata scrisese că, „deocamdată”, Lillian ar trebui să rămână în dormitorul matrimonial. Ultima sa telegramă confirmase faptul că își va păstra rezervarea la hotelul din oraș, până când urmau a decide cu grijă cum aveau să procedeze în continuare.

Gândurile i se învălmășeau în minte. Își dori din nou să fi putut vorbi cu el. Tatăl ei părea că nu se simte în largul său să-i dea telefon acum, când se întorsese în Canada. *Îl cunosc. Știu că vrea să aștepte ca să putem discuta față în față toate schimbările. Nu-și dorește să riște o conversație tulburătoare când încă se află la atâția kilometri distanță. Dar e bine intenționat. Însă e atât de grea așteptarea.*

Se auziră zgomote dinspre holul de dedesubt. O ultimă răsucire a pletelor arămii, câteva ace de păr și Lillian fu gata să se alăture celorlalți la cină. Walter era așteptat la masă, la fel și Lemuel și Harrison. Se întrebă care dintre aceștia tocmai sosiseră.

Însă, coborând treptele, Lillian realizează că sunetele nu anunțau primirea veselă a oaspeților. Grăbi pasul.

— Nu știi. Asta-i tot ce-au spus.

Glasul era al lui Harrison, care răsufla greu.

Miss Tilly răspunse mai calm.

— Unde i-ai văzut, fiule? Cât de departe pe drum?

Lillian o coti pe palier, măturând holul cu privirea. Grace deja își trăgea o haină pe umeri, iar Ben și Walter își vârău picioarele în cizme.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, surioară. Au plecat. Amândoi. Se pare că au fugit.

Lillian știu instantaneu, fără a întreba nimic, care dintre copiii societății de caritate recurseseră la un act atât de disperat.

— Au plecat împreună?

— Da, răspunse Grace. Stai aici. Pornim cu mașina să-i căutăm.

Se opri la ușă, întorcându-se ca să-i instruiască:

— Rugați-vă pentru noi. Rugați-vă pentru ei! E atât de întuneric și se apropie furtuna. E nevoie de intervenția lui Dumnezeu ca să-i putem găsi în seara asta.

Ușa se închise și se așternu tăcerea. Pentru prima oară, Lillian îi observă pe cei mici, unul într-altul, în ușa salonului.

— Veniți cu mine, Jane, băieți.

Îi trase înainte cu un gest blajin.

— Mă aștept ca domnișoara Grace și bărbatii să-i găsească. Haideți să mâncăm și să ne rugăm ca Dumnezeu să-i păzească.

Însă n-avură parte de vești nici după ce sfârșiră cina. Vântul șuiera puternic când Lillian îi puse pe copii la culcare și se întoarse în bucătărie, unde Miss Tilly era așezată la masă, cu mâinile împreunate în rugăciune. Deschise ochii când Lillian se așeză pe scaun, lângă ea.

Lillian se surprinse rostind cu voce tare singura întrebare ce nu-și primise răspuns înlăuntrul ei.

— De ce, Miss Tilly? De ce continuă să se întâmple lucrurile astea îngrozitoare?

Mâinile ei bătătorite le prinse pe ale ei, strângându-le cu blândețe.

— De ce-i musai să trecem pe unde-am trecut, drăguță? Pesemne fiin'că amu știm ce-am învățat atuncea. Dacă n-am fi învățat, acuma n-am fi pregătiți pentru ele. Dumnezeu ne îndrumă pas cu pas, și ne-ajută să creștem și să ne-ntărim pentru orice-ar veni.

Grace apăru în ușa bucătăriei. Își dădu jos haina udă de pe umeri și o lăsă să cadă pe chiuvetă. Lillian se grăbi să aducă un prosop. Aruncă o privire la ceasul cu pandantiv prins de lanțul de la gât. Era deja trecut de miezul nopții.

— Nimic?

— Nu. Chiar mai rău, n-am dat nici de Lemuel.

Lillian clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Am crezut că el i-a descoperit pe cei doi fugari. Așa a spus Harrison. Băieții păreau la fel de șocați ca noi toți. Tocmai veneau să ia cina când i-au văzut pe copii strecurându-se în umbră. Lemuel a încercat să-i convingă să se răzgândească. De aceea nu a intrat cu Harrison. Încearca să-i convingă să renunțe la idee. Nu crezi că ...? Nu se poate ca el să fi fost ...

Grace nu primi niciun răspuns.

— Nu, n-avea cum să plănuiască să meargă cu ei. E cu neputință. Lillian rosti cuvintele pe care ar fi vrut să le audă de la Grace.

— Nu-i stă în fire. N-aș putea crede asta niciodată.

Privi în jurul încăperii și, cum nicio privire n-o întâlnește pe a ei, simți instantaneu un nod în gât.

Miss Tilly așeză o cană cu cafea aburindă pe masă, iar Grace clătină din cap și se prăbuși pe un scaun. Mâinile ei cuprinseseră cana cu băgare de seamă, savurând căldura ei. Părea epuizată.

Pășind înainte, Lillian despături prosopul. Așezându-l pe părul ud al lui Grace, îl apăsa ușor pentru a absorbi cât mai bine posibil apa de ploaie. Grace nu făcu nicio mișcare pentru a-i da o mână de ajutor. În schimb, își duse la buze cana cu cafea fierbinte.

— Trebuie să te odihnești, Grace.

— Nu pot. Eu și Ben ne-am întors ca să ne încălzim și să ne schimbăm hainele. Apoi ne întoarcem.

— Unde e Ben?

— În hambar.

Ocolind scaunul ca să poată privi chipul surorii sale, Lillian insistă:

— Mă duc eu, Grace. Cunosco zona mai bine decât tine – mai bine decât Ben, chiar – mai ales dacă vom căuta mai departe de oraș. Ar trebui să mă duc eu, iar tu să te odihnești.

Grace își ridică privirea, cu ochii înroșiți de frig și lacrimi.

— Oricum, n-aș putea dormi. Trebuie să mă duc.

— Atunci înțelegeți de ce trebuie să vin și eu.

Lillian rostise cuvintele șoptit, o rugăminte pentru a fi inclusă în căutări.

— Nu, nu. Te rog. Trebuie să te odihnești acum, pentru ca măcar una dintre noi să poată vedea de ceilalți copii mâine dimineață. Și nu uita că tatăl tău vine mâine seară – nu, de fapt, deja e trecut de miezul nopții. Tatăl tău va veni astăzi, la cină.

Lillian înfășură și prinse cum putu mai bine prosopul în jurul părului umed al lui Grace, apoi dădu fuga sus pe scări, ca să aducă un schimb de haine uscate. Măcar o va scuti pe sora ei de cât mai mulți pași în plus. *Așa e Grace, întotdeauna dându-și toată osteneala, întotdeauna făcând cel mai mult. Ei bine, nu și de data asta. N-o voi lăsa să mă convingă să rămân.*

Când se întoarse, după ce așeză pe masă un mic teanc de haine pentru Grace, începu de îndată să se îmbrace potrivit pentru vremea ploioasă, vârandu-și picioarele în cizme de cauciuc și mâinile în mânecile hainei. Fluxul constant de cuvinte rostite era menit să înăbușe orice obiecție din partea lui Grace.

— Va trebui să-mi spui unde ați căutat deja. E cabana aceea veche în care a ascuns Harrison mânzul toamna trecută, dar presupun că ați verificat deja acolo. Mai e și cotul râului, unde Freddie a petrecut atât de mult timp pescuind. Mai este și poteca ce duce la vechiul pod plutitor tras de frânghii, pe unde ar fi putut să traverseze ...

— Oh, surioară. Am încercat în locurile astea. Și aproape că i-am trezit pe toți cei din oraș. Cred că au ieșit o sută de oameni să ajute la căutări. Nu e nevoie să ...

— Vin.

De data asta, Lillian se dovedi a fi de neclintit.

Grace se ridică de pe scaun, se apropie de soba cu lemne și se dezbracă de hainele ude. Lillian rămase cu ochii pe ușă, întrebându-se cât îi va lua lui Ben să se pregătească, să aștepte întoarcerea lui Grace la mașină.

Curând, coborâră treptele verandei împreună, braț la braț, cu umerii aplecați de parcă, făcând asta, ar fi putut evita ploaia. Una după cealaltă, cele două surori se săltară pe bancheta din față a masivului vehicul.

- O clipă mai târziu, Ben se strecură în spatele volanului.
— Încotro acum?
— Spre locul acela în care a găsit Freddie vulpile, spuse Lillian.
Să mergem acolo.
— Va trebui să intrăm în pădure. În ploaie. În întuneric.
— Orice-ar fi nevoie.

Zorii se iviră și Lillian se ridică din fotoliul în care adormise cândva după ora patru. Cineva o acoperise cu pătura tricotată a mamei. Casa era cufundată în tăcere. Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Era aproape șase. Soarele răsărea devreme în diminețile de vară, așa că pesemne Miss Tilly se trezise deja. Se îndreptă grăbită spre bucătărie, însă o găsi goală și tăcută.

Un fior de spaimă o străbătu. *Tata vine acasă în seara asta. Și de data asta o va aduce pe femeia aceea – Delyth – cu el. Cea la care făcea referire în scrisorile sale. Și totuși, n-a amintit deloc ce fel de relație este între ei. Plănuiesc să se căsătorească? Sunt deja soț și soție?*

Lillian se plimbă de colo-colo, întorcând dilema pe toate părțile și rămânând cu urechile ciulite la orice altă mișcare din casă. Se gândi din nou la logica întregii situații. Părea puțin probabil ca foarte tradiționalistul ei tată să traverseze oceanul împreună cu o femeie dacă nu erau căsătoriți. Ar fi considerat acest lucru ca fiind nepotrivit și dezonorant. Lillian se gândi că familia oricărei femei ar fi insistat asupra unei succesiuni onorabile a evenimentelor. Așadar, nu putea decât să presupună că cei doi își oficializaseră relația. *Oare e o fată bătrână? O văduvă? Și care vor fi așteptările ei? Unde vor locui? Nu ne putem înghesui cu toții aici – și totuși, e casa tatei. Oare treaba asta nu pune în pericol lucrarea noastră?*

Oprindu-se în dreptul ferestrei, privi spre alee, dorindu-și să apară cineva care să aducă vești. *Doamne Dumnezeule, după toate strădaniile de-a ne prezenta bine în fața tatei – de a-i dovedi că toate lucrurile au fost gestionate bine în casa asta câtă vreme a lipsit el – se întâmplă așa ceva. În ultima clipă, să avem copii fugari.*

Lăsându-se pe un scaun din bucătărie, Lillian se aplecă deasupra mesei și-și rezemă istovită capul pe brațe. Fusese o noapte atât de lungă, încărcată de rugăciune și căutări.

Oh, Veronika, unde ai plecat? Gândurile ei se întoarseră la prima ocazie în care auzise despre situația dificilă a tinerei fete și-și simțise pentru prima dată inima îndurerată pentru ea. Închise ochii și revăzu scena în gând. Oare s-a întâmplat cu doar două săptămâni în urmă? Cum de-a reușit fata asta să dea peste cap întreaga casă într-un timp atât de scurt?

— Copii. Atenție, vă rog, spusese Grace.

Toate fețele celor aflați în jurul mesei se ridicaseră spre Grace, care tocmai încheiase o convorbire telefonică în holul principal. Cutia mare, de lemn, era agățată pe perete la baza scărilor, misterioasă și modernă, cu receptorul său în formă de cupă, cu un difuzor legat de ea printr-un fir acoperit cu țesătură și cu un clopoțel cu manivelă pentru a chema operatorul. Sporovăiala copiilor se potolise îndată la vorbele lui Grace.

— Tocmai am primit vestea că vor veni aici încă doi copii.

Lillian schimbase o privire cu sora ei. Încă-și mai amintea gândurile tulburătoare ce-i năvăliseră în minte în acea zi – amplificate acum de o sută de ori. Ochii ei întrebaseră: *Vai, mie. Ce mai urmează? Tata era așteptat în data de zece iulie, în mai puțin de trei săptămâni. Gândul că exista o șansă de a primi noi copii înainte de întoarcerea lui îi provocase o îngrijorare nemărturisită.*

Grace explicase cu un zâmbet:

— O fată de doisprezece ani și un băiat de opt ani. Pe fată o cheamă – nu sunt sigură – Virginia? Ceva cu V. Veronika. Cred că așa. Băiatul – parcă a spus ceva de Casper sau Cas-ceva. Legătura telefonică n-a fost prea bună, așa că nu sunt foarte sigură. Cred că vom afla destul de curând.

Cei patru copii așezați în jurul mesei din bucătărie bătuseră din palme și exclamaseră de bucurie. Până și Freddie părăuse a fi oarecum de acord cu ideea.

Grace se așezase din nou, sugerând ca fiecare să se gândească la un mod de a-i întâmpina pe cei doi.

Existaseră multe idei, toate revărsate într-o învălmășeală de voci emoționate. Grace bătuse din palme pentru a tempera din nou lucrurile.

— Nu uitați regula familiei. Vorbește doar câte unul, pe rând. Se liniștiseră.

— Vă vom asculta pe fiecare, pe rând. Să vedem. Să începem cu Freddie.

Freddie ridicase din umeri, încruntându-se. Lui Lillian i se păruse că băiatul n-avusese nicio idee sau că nu știuse cum să-i încurajeze pe viitorii locatari. Până și amintirea chipului lui Freddie îi aduse o strângere de inimă. Iar acum, inima îi fu cuprinsă de neliniște. *Încă nu s-a întors – dar unde poate fi?* Își simți tâmplele zvâcnind. Iar în casă nu se auzea nicio mișcare.

După ce petrecuse doar câteva nopți alături de Ben în mica încăpere din hambar după sosirea lor aici, Freddie se instalase în dormitorul care fusese al lui Lemuel înainte ca acesta să fie adoptat de familia Thompson. Mutarea avusese loc cu mult timp înainte de încheierea iernii și de sosirea zilelor mai calde de primăvară. Freddie chiar mersese la școală restul anului școlar, fără a se plânge prea mult, spre surprinderea tuturor. El și Lemuel, care era cu doar o lună mai mare, fuseseră în aceeași clasă, merseseră împreună la școală și deveniseră prieteni. Cu toate acestea, Lillian își făcuse griji că nu va trece mult și acea strălucire reconfortantă a atitudinii de cooperare se va stinge. Și se pare că avusese dreptate.

Ridicându-se acum, își umplu din nou cana cu ceai, apoi se cufundă în amintiri.

— N-ai nicio idee? îl presase Grace pe Freddie.

În loc să răspundă întrebării ei, Freddie izbucni:

— Ai de gând să-l pui pe băiatul ăla nou în cameră cu mine? Nu-i o cameră foarte mare.

— Încă nici măcar n-am discutat despre asta, spusese Grace pe un ton calm. O să-ți spunem după ce vom avea ocazia să vorbim.

Freddie păruse să cumpănească la neobișnuita provocare. Dintr-odată, ochii băiatului se luminaseră și venise cu o sugestie surprinzătoare.

— Îi putem lăsa să vadă puii de vulpe pe care i-am găsit.

Amintindu-și de acei pui, Lillian își ridică privirea spre fereastra bucătăriei. Erau în hambar încă. Cu Freddie plecat, cine va mai avea grijă de ei? Cum de-i putuse abandona, după ce își petrecuse atâta timp cu îngrijirea lor?

Cu săptămâni înainte, în timpul uneia dintre multele lui explorări de montare a capcanelor, Freddie descoperise o vizuină cu cinci pui de vulpe. Le spusese cum mama acestora zăcea lipsită de viață în apropiere. Se pare că fusese atacată de un alt animal. Băiatul adusese puii acasă, vârâți în interiorul hainei sale și, cu ajutorul lui Miss Tilly, îi îngrijise cu credincioșie pe parcursul săptămânilor ce urmaseră. Deși le îngăduise celorlalți copii să-i viziteze, încă îi supraveghea îndeaproape pe pui ori de câte ori erau copiii prin preajmă.

Aceasta fusese sugestia lui Freddie pentru noii copii. Puteau împărtăși plăcerea de a-i urmări pe pui crescând. Era o propunere importantă.

Răsunaseră aplauze, până în clipa în care Milton intervenise cu voce ridicată.

— Și dacă nu le plac animalele?

Grace zâmbise auzindu-i întrebarea. Însă, după expresiile de pe celelalte chipuri micuțe, era clar că nimeni nu-i împărtășea îngrijorarea cum că micuții pufoși ar putea fi neinteresanți.

Freddie se încruntase.

— Atâta vreme cât n-or încerca să ...

Însă Lillian intervenise înainte ca el să-și poată isprăvi vorbele.

— Cred că e o idee minunată. O să fim foarte atenți și o să avem și pentru noii copii aceleași reguli pe care le-am stabilit

deja. Puii sunt încă mici – cu toate că încep să arate ca niște vulpițe în miniatură. Încă au nevoie de îngrijire temeinică.

Cuvintele băiatului îi răsunară încă o dată în amintire: „Atâta vreme cât n-or încerca să ...” *Oare să fi existat vreun semnal pe care l-am omis? Să fi existat resentimente crescânde chiar și în urmă cu două săptămâni – înainte de sosirea noilor copii? Dar atunci de ce a venit el însuși cu propunerea aceea?*

Ceilalți copii își doriseră tare mult să li se îngăduie a se juca cu puii de vulpe, așa că regula spunea că încă erau prea fragili – prea sălbatici. La momentul acela, doar Freddie se putea îngriji de ei, deși dornicelor mânuțe li se îngăduise să le mângâie cu blândețe blănița pufoasă, de un roșu-marونیu, în timp ce el ținea în brațe câte unul, supraveghindu-l. Lui Lillian i se părea teribil de drăguț să le privească cum se furișează prin toate colțurile hambarului ori de câte ori venea Freddie să le dea de mâncare.

În acea seară, când li se spusese pentru prima oară despre Veronika și Castor, continuaseră să sporovăiască în jurul mesei, fiecare copil venind cu o idee, discutând-o mai apoi cu ceilalți. Unele ar fi funcționat. Altele, poate că nu, dar cel puțin copiii înțeleseseră că, în doar câteva zile, li se vor alătura încă doi frați și fiecare se gândise la modul în care ar putea face tot posibilul ca noii copii să se simtă bineveniți printre ei.

Lillian se trezi cu o tresărire. Adormise cu capul pe masă. Realizarea faptului că dilema copiilor dispăruți nu era doar un vis urât o întrista. Cu un efort considerabil, se ridică, stârni focul și împinse ibricul de cafea spre locul în care avea să se încălzească mai repede. Casa rămase în continuare tăcută.

În cele din urmă, Miss Tilly ieși târându-și picioarele din odaia sa, deja îmbrăcată și având un aer hotărât.

— 'Neața, Lillian. Câtă vreme dormiși aci? N-arăți pre' bine.

Lillian își întinse brațele deasupra capului, încercând să-și pună sângele în mișcare.

— Nu, dar nici acolo unde am dormit nu era mult mai bine. Am fost în salon. Am ratat ceva evenimente?

— Nu. Nimica. Dar îs încă o grămadă de oameni care caută. Arthur și Harrison or luat caii spre vest, către munți, cu un grup de bărbați din oraș.

— Oh, mă bucur că atât de mulți continuă căutările.

— Și Grace o pornit iară către sud cu Ben, 'napoi la Pincher Creek, de unde-s pruncii.

— Poftim? Au plecat din nou – fără mine?

Miss Tilly încremeni, încă ținând în mână tigaia pe care intenționa s-o pună pe sobă pentru a începe pregătirile pentru micul-dejun.

— Tu dormeai. Zis-a că nu vrea să te trezească.

Lillian simți cum o cuprinde frustrarea. Fusese lăsată în urmă. Din nou. Chiar dacă își dădea seama că fusese un gest de bunătate față de ea, își simțea inima apăsată din cauză că fusese exclusă de la împărțirea poverii acestei situații dificile, ca și cum aceștia n-ar fi fost și copiii ei, responsabilitatea ei. Gândurile-i încetiniră când își dădu seama că Miss Tilly încă vorbea.

— ... la vreo patru și jumate, Walt și Bucky or trecut pe-aci și or pornit spre est, de-a lungu' șinelor de cale ferată.

— Vai de mine! N-ar fi trebuit să mă întind deloc, cred.

Lillian se ridică de pe scaunul tare de lemn.

— Mă duc să mă spăl și să mă îmbrac. Dă-mi de știre dacă se întoarce cineva.

— Oh, nu mă-ndoiesc că-i auzi larma.

— Pesemne că da.

— Și, Lill, tre' să te gândești să-i alini pe copii. Amu că Grace îi plecată, totu' a cădea pe umerii tăi.

Lillian fu de acord. Avea să fie atentă la zgomotul pașilor pe hol și va fi gata să îi liniștească încă o dată. *Sărmanul Castor. Cum te vei descurca fără sora ta mai mare? S-a îngrijit de tine cum rar am văzut să facă cineva. Și apoi ... Oh, Veronika, cum ai avut inima să-l părăsești?*

Apa rece cu care-și stropi fața o însufleți, alungându-i atât oboseala, cât și frustrările. În odaia ei, Lillian se spală cu un prosopel, se șterse încet cu prosopul de mâini și-și aranjă părul răvășit. Se îmbracă cu haine curate și începu să se simtă din nou ca un om normal. Încă nu se auzea nicio mișcare la parter. Suspinând, ieși pe hol exact în clipa în care Janie se îndrepta tăcută spre scări. Matty, Milton și Castor o urmau îndeaproape.

— S-au întors, domnișoară Lillian?

Lillian prinse mâna întinsă a fetei.

— Mă tem că nu s-au întors. Dar o mulțime de oameni îi caută. Nădăjduiesc să-i găsim curând.

Privirea lui Lillian se întoarse spre Castor, în timp ce întrebă cu blândețe:

— Cum ați dormit? Bine?

El încuviință în rând cu ceilalți, evitând să dea ochii cu ea.

— Știți ceva? Mi-am amintit cât de bine se descurcă Freddie în pădure. Știe cum să se ferească de pericole și cum să-și găsească drumul. Cred că va fi în stare să-i țină pe toți în siguranță, până când îi vom ajunge din urmă – nu credeți?

Din nou, cuvintele ei fură întâmpinate cu mișcări tăcute din cap. Trecându-și mâna liberă peste capul lui Matty, Lillian o conduse pe Janie spre bucătărie, dorindu-și să fi avut ocazia să-l cunoască mai bine pe Castor. Stătuse atât de puțin departe de sora lui în cele două săptămâni scurte de când veniseră în casa tatei.

Și apoi ... *Nimeni n-a pornit spre nord*. Gândul trecător prinse rădăcini în mintea lui Lillian, refuzând să fie ignorat. *Dacă Veronika nu se îndreaptă spre sud, spre vechea ei casă, n-ar trebui să excludem nordul. De ce nu a pornit nimeni spre nord acum, că s-a luminat de ziuă?*

— Miss Tilly, cred că o să ies puțin. S-ar putea să mă opresc la familia Thompson.

În jurul ei, toți ochii se ridicară purtând aceeași întrebare.

— Bine, draguță, răspunse Miss Tilly. June s-o fi așteptând să treacă lume pe-acasă la ei. Poate c-o mai fi aflat oarece vești.

— Sper.

Însă Lillian se îndoia de asta.

— Numai că va trebui să servești singură micul-dejun.

— Te putem ajuta, Miss Tilly, ciripi Janie din partea cealaltă a încăperii. O să punem singuri masa.

Lillian închise ochii preț de o clipă. *Oh, Veronika, te-am vrut aici, printre noi. Am fi făcut tot ce ne stă în putință ca să-ți arătăm dragoste, dacă ne-ai fi îngăduit.* Își trecu mâna peste una dintre codițele împletite ale lui Janie, apoi își petrecu un șal în jurul umerilor. Dimineața umedă era încă răcoroasă în vecinătatea Munților Stâncoși, chiar dacă se aflau deja în luna iulie.

Iar tata va sosi în seara asta. Te rog, Doamne, ajută-ne să-i găsim înaintea asta.

În orice altă dimineață, plimbarea ar fi fost plăcută. Însă o dureau mușchii, iar capul îi pulsa cu fiecare pas, îngrijorată la culme pentru copiii care dispăruseră și pentru cei pe care-i lăsase în urmă, în bucătărie. Nu era sigură ce ar fi trebuit să facă. Știa că, dacă ar fi vrut să-și îndrepte căutările spre nord, ar fi avut nevoie de un mijloc de transport. *Oare mă va lăsa June să împrumut bicicleta lui Lemuel? Și voi putea oare să pedalez suficient cât să acopăr oareșce distanță?* Adusese cu ea o bucată scurtă de frânghie ca să-și lege fusta, pentru orice eventualitate. Părea a fi o idee mai degrabă disperată, dar era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i găsească pe copiii dispăruți.